

Rom 8, 8

8: De som da er i kjødet, kan ikke være til behag for Gud.

Dette er konklusjonen på alt Paulus har sagt om de kjødelige. En fryktelig konklusjon: De kan ikke være til behag for Gud! Deres sinnelag er fiendskap mot Gud, og Guds vrede hviler over dem. De "kan ikke" være Gud til behag, - hva som helst de så foretar seg. Selv om de av frykt for Guds dom gjør mye for å være til behag for ham, så er alt forgjeves, så lenge de blir værende i sitt kjødelige sinnelag. Alt det de gjør, selv det som utenpå er rett og godt, er avskyelig for Gud, så lenge de ikke bøyer seg for hans ord, vender seg helt om, og ved troen blir ikledd ham som er "Den Elskede" (Ef 1: 6). Før et menneskes gjerninger og offer kan være til behag for Gud, må personen selv først behage Gud, slik det sies i 1Mos 4: 4, at Herren så først til Abel, og deretter til hans offergave*. "Uten tro er det umulig å være til behag for Gud". Det er ved troen vi blir forenet med Kristus og forsonet med Gud. Og før denne forening og forsoning har skjedd, kan vi ikke foreta oss noe som helst som er til behag for ham.

[* I Heb 11: 4 ser vi at "ved tro bar Abel fram for Gud et mye bedre offer enn Kain bar fram. Ved den (troen) fikk han det vitnesbyrdet at han var rettferdig". Det var altså Abels tro, og ikke gaven, som var bedre enn Kains. (oversetters tilføyelse).]

Vi har altså slått fast at i sin naturlige tilstand, uten en ny fødsel og forening med Gud, kan ikke noe menneske være til behag for Gud. Men tenk da på hvor uhyggelig villfarelsen er når menneskene bare oppfordres til et pent liv og gode gjerninger, for å kunne behage Gud. For et sjelemord og bedrageri!

Så lenge vi ikke har gjennomgått den forvandlingen som omtales med ordene "født på ny", "en ny skapning", "ikledd Kristus", "leve etter Ånden", osv., så er alt forgjeves. Vårt sinn er da alltid kjødelig, og vi "kan ikke være til behag for Gud". Men hvis vi ikke kan være til behag for Gud, hvordan kan vi da komme til ham og få bli i hans salige bolig? Nei, da stiller vi oss inn under den vrede og fordømmelse som venter alle hans fiender. Herren Gud bevare oss alle!

Rom 8, 9

9: Men dere er ikke i kjødet, men i Ånden, så sant Guds Ånd bor i dere. Hvis noen ikke har Kristi Ånd, hører han ikke ham til.

Her har vi hellige, tankevekkende domsord. Måtte Herren åpne alles hjerter når vi leser dette! Her anvender apostelen det han har talt like foran. Og han gjør det med uttrykk som var ment å skulle vekke til selvransakelse. I de fire siste versene har han skildret de kjødelige og de åndelige, og sluttet med den forferdelige konklusjonen om at "de som er i kjødet, kan ikke være til behag for Gud". Nå taler han til de han skriver dette brevet til, og sier: "Men dere er ikke i kjødet, men i Ånden, så sant Guds Ånd bor i dere". Uttrykket å være i kjødet taler her, som i v. 8, om å være i den gamle, naturlige tilstanden; "kjødet", - når det er vårt "livselement". Dvs. å være bare slik vi er av naturen. Altså det samme som å "leve etter kjødet" (v. 5). Mens derimot å "leve etter Ånden" taler om de som er født og styrt av Ånden. Ja, slik som Paulus sier det her; å ha Guds Ånd boende i hjertet. For her får vi lære hva som er hemmeligheten med Guds barns åndelige sinn. Det er intet mindre enn at Guds Ånd bor i

dem. Paulus sier at det er dette som er det avgjørende for om de er i Ånden, og ikke i kjødet. Han sier altså:

så sant Guds Ånd bor i dere. Her står vi først overfor et særdeles viktig enten-eller: "så sant Guds Ånd bor i dere". Her er spørsmålet som må vekke oss alle til ettertanke og selvransakelse. Her åpenbares også en usigelig stor nåde. Tenk, Guds Ånd bor i mennesker som ennå lever på denne jord! Tror du dette? Finnes det noe menneske som er i stand til å fatte eller skildre hvor stor nåde, ære og herlighet som finnes i dette å ha Guds Ånd boende i seg? Ja, hvem kan fullt ut tro at dette er en virkelighet? Hvis vi virkelig trodde at Guds Ånd bor i oss, ville vi vel knapt kunne leve, så glade og lykkelige ville vi bli. Men dette er altså en guddommelig sannhet om alle de som er blitt nye, åndelige mennesker.

Før vi går videre i å se på hvor stort og hvor sikker denne sannheten er, vil vi først være sikre på at vi har klart for oss hva som menes med "Guds Ånd". Med Guds Ånd er det mange som ikke mener noe annet enn Guds kraft og virkning i sjelen. Eller med dette mener de et sinn som samsvarer med Gud, eller det nye mennesket Gud har skapt i oss. Og mange steder i Skriften kan det være dette ordet "ånd" betyr. Men nå sier apostelen her: "så sant Guds Ånd bor i dere". Og da skal vi snart se at han sikter til det dype, hemmelighetsfulle forholdet; at selve den sanne, levende Gud bor og virker i hans barn. Med Guds Ånd mener han her Ånden personlig, den tredje personen i guddommen. Han som er fullkommen lik Faderen og Sønnen i alt. Paulus sier også i v. 10: "Dersom Kristus er i dere". Og i v. 26 sier han at Ånden er vår hjelper, og går i forbønn for oss. Alt sammen taler om at det er Gud selv som bor i de sanne troende.

Nei, "Guds Ånd" er ikke bare en Guds kraft eller virkning i menneskene, men en person i den treenige guddom. Det vitner også Kristi egne ord om, da han befalte at vi skulle døpes "til Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn". Likeså apostelen Peters ord, når han kort sammenfatter den treenige Guds frelsesverk: "Utvalgt etter Gud Faders forutviten, i Åndens helliggjørelse, til lydighet og renselse med Jesu Kristi blod" (1Pet 1: 2). Og sluttelig nevner vi det ønske apostelen Paulus avslutter et av sine brev med (som kan kalles Det nye testaments velsignelsesbønn): "Herren Jesu Kristi nåde, og Guds kjærlighet og Den Hellige Ånds samfunn være med dere alle!" Slik er det Skriften setter Den Hellige Ånd sammen med Faderen og Sønnen, som én person i det evige guddomsvesen.

Og vi ser hvor uttrykkelig Kristus taler om Den Hellige Ånd som en person, og ikke bare en kraft, når han sier: "Jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen talsmann, for at han skal bli hos dere til evig tid - sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, siden den verken ser ham eller kjenner ham. Men dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere". "Alt dette har jeg talt til dere mens jeg ennå er hos dere. Men Talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen vil sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting og minne dere om alt det jeg har sagt dere". "Han skal vitne om meg". "Han skal veilede dere til hele sannheten". "Han skal helliggjøre meg, for han skal ta av det som er mitt og forkynne det for dere". "Han skal overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom" osv. (Joh 14: 16, 17, 25, 26, 15: 26, 16: 7, 8, 13, 14). Av disse ordene ser vi også klart hva som er Talsmannens egentlige oppgave på jorden; nemlig å bearbeide sjelene og plante Kristi verk og ord i hjertene. Å vitne om ham og opprette hans rike, og opplyse, kalle, samle, lede, helliggjøre og bevare menneskene i Kristi rike. Faderen har gitt dem til Sønnen, Sønnen har gjenløst dem, og Den hellige Ånd skal samle, helliggjøre og lede dem til hele sannheten. Alle mennesker er døde i overtredelser og synder, inntil "livets Ånd" (v. 2) åpner hjertet og virker at det lukker inn ham som er vårt evige liv, forener dem med ham, og virker en ny skapning i deres indre.

Nå sier altså apostelen her at denne Ånden "bor" i dem som tror. Det samme sier han også i 1Kor 3: 16: "Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere?". Og i 2Kor 6: 16: "Dere er den

levende Guds tempel. Som Gud har sagt: Jeg vil bo hos dem og vandre iblant dem". Og Kristus sier: "Hvis noen elsker meg, vil han holde mitt ord. Og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham, og vi skal ha vår bolig hos ham" (Joh 14: 23). Store, ubegripelige herlighet! Så kunne en spørre: Hvordan kan den uendelige bo i sine barns hjerter? Dessuten er jo Gud til stede over alt. Hva betyr så disse Kristi og apostlenes ord om at Gud skal bo i sine barn, og vandre iblant dem? Jo, disse ordene skildrer den inderlige foreningen mellom Gud og den sjelen som tror. Det er slik Gud er, og blir værende i dem med sitt nådeverk og sitt fortrolige samfunn som Kristus også har sagt dette om: "Jeg vil gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med meg".

Men vi kan også svare slik: Denne hemmeligheten er stor, og går høyt over all vår forstand. Først i evighetens lys skal vi kunne fatte dette fullt ut. Men uansett så står vi her med en stor sannhet, en dyp og herlig sannhet. Guds Ånd bor, lever og virker i Guds barns hjerter. Det er dette som er hemmeligheten i det vi også erfarer: At tross alle fristelsens stormer, og uansett gode eller dårlige stunder, som virker veldig skiftende forhold i vårt indre menneske, - så er det i sjelens dyp alltid et hellig sinn. Det er alltid det samme. Det sørger over det som er ondt og syndig, men fryder seg over det gode og hellige. Dette sinn har sjelen så lenge den ikke helt er "kommet bort fra Kristus, og har falt ut av nåden" (Gal 5: 4). Og dette er ikke annet enn den høye gjesten som bor og virker i sjelen. For uten Guds Ånd vil der ikke være noe som helst sant og hellig som rører seg i oss. Paulus sier at "ingen kan si at Jesus er Herre, uten i Den Hellige Ånd". Derfor er det da også helt nødvendig for vår frelse, at vi her i livet har Den Hellige Ånd. Uten den er det umulig for oss å eie Guds nåde i Kristus. Dette taler så Paulus videre om:

Hvis noen ikke har Kristi Ånd, hører han ikke ham til. Her skjerper Paulus tonen. Like foran sa han: "så sant Guds Ånd bor i dere". Men nå tilføyer han altså: "Hvis noen ikke har Kristi Ånd, hører han ikke ham til". Apostelen går ikke uten videre ut fra at alle som hørte til de kristnes forsamling i Rom var sanne og levende lemmer. Og hvis det var noen som ikke virkelig hadde Guds Ånd, så var disse ennå i kjødet, uansett all deres hellige bekjennelse, og alt det kristelige og hellige som forsamlingen stod for. Måtte vi nå alle, hver for seg, tenke grundig over dette! Herren kjenner hver eneste én, og dømmer etter den enkeltes virkelige tilstand. Og apostelens ord er klare: "Hvis noen ikke har Kristi Ånd, da hører han ikke ham til". Først og fremst burde de nå våkne opp, de som lettsindig forakter, og nærmest spotter, læren om at Guds Ånd bor i menneskenes hjerter. De erkjenner jo åpent at de ikke har Kristi Ånd. Men da er jo dermed også dommen over dem felt; de hører ikke Kristus til, men er tvert imot hans fiender.

Men når Guds Ånd her kalles "Kristi Ånd", så betyr det også veldig mye. Det lærer oss ikke bare at Kristus er Gud, men har en helt spesiell hensikt. Guds Ånd blir omtalt på mange forskjellige måter i Skriften. Men den måten den blir omtalt viser alltid til den spesielle oppgaven som det hvert enkelt sted tales om at Ånden har. Når Kristus skulle forlate disiplene sine, lover han å sende dem "en annen talsmann" (egentlig hjelper, forsvarer). Da gir han altså Ånden det navnet (som ellers brukes om ham selv, se f. eks. 1Joh 2: 1) fordi Ånden nå skal erstatte hans synlige vandring blant dem. I Gal 4: 6 kaller Paulus Ånden for "Guds Sønnns Ånd". Det er fordi han der taler om at de som er frelst, er Guds sønner, og vil skildre deres høyhet og ærefulle likhet med Den enbårne Sønnen. Han sier: "fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønn Ånd inn i våre hjerter".

Når han altså her sier "Kristi Ånd", så antyder han dermed hvor nødvendig det er at vi har Ånden, for å tilhøre Kristus. Ikke minst fordi det også er Åndens viktigste oppgave på jord å herliggjøre Kristus, å gjøre Kristus kjent og levende i sjelene. Men den dypeste årsaken til at apostelen her kaller Ånden for "Kristi Ånd", er at han på nytt vil minne om at der ikke er noen som hører Gud til, uten at de hører Kristus til; at de tror på Kristus, lever av Kristus. Johannes sier jo: "Hver den som fornektet Sønnen, han har heller ikke Faderen" (1Joh 2: 23). Og når Paulus skal avslutte verset med at da "hører han

ikke Kristus til", så er det naturlig for ham å begynne setningen med: "Hvis noen ikke har Kristi Ånd". For når han i v. 14 vil skildre hvem som er Guds barn, da sier han: "så mange som blir ledet av Guds Ånd" (konf. Gal 4: 6).

En av grunnene til at Ånden helt konkret kan kalles "Kristi Ånd", er som sagt at Åndens viktigste oppgave er å åpenbare Kristus dyrebare og uunnværlig for hjertene. Herren selv sier: "Faderen vil sende ham i mitt navn". "Han skal vitne om meg". "Han skal herliggjøre meg, for han skal ta av det som er mitt og forkynne det for dere" (Joh 14: 26, 15: 26, 16: 14). Denne Ånden, "Talsmannen", er en Kristus-Ånd, en som kjemper for Kristus, fører mennesker til Kristus og binder oss til Kristus. Måtte vi legge godt merke til dette, og huske det! Det vil gi oss et dyrebart lys i det spørsmålet som ofte bekymrer oss; om jeg har denne dyrebare og helt nødvendige gaven; Guds Ånd.

For nå reiser jo dette viktige spørsmålet seg: Hvordan skal jeg kunne vite om jeg har Guds Ånd? Dette spørsmålet ville ikke vært så uklart og vanskelig, hvis ikke hjertene våre hadde vært så fordervet, så mørke og så bedratt. Og hvis ikke fiendens makt hadde vært så stor. Denne mørkets makt driver sjelene både i den høyre og den venstre grøften, så de som sover i bedraget vanskelig kan vekkes av Guds ord. Og de som har en gudfryktig ånd, men stadig blir fristet og anfektet av fienden, blir alltid fristet til motløshet og tvil. Den fulle visshet om at vi har Guds Ånd, er det derfor bare Guds Ånd selv som kan gi oss. Men det vil den bruke Ordet til. Følelsene vil alltid kunne bedra oss. Husk derfor alltid på, enten det er lyse eller mørke stunder, at Guds Ånd er Kristi Ånd; en Ånd som skal gjøre Kristus kjent, dyrebare og uunnværlig for sjelen. Det er spesielt gjennom denne hans viktigste oppgave, du skal kunne vite om du har Guds Ånd.

Herren taler klart om at det er ikke sikkert at du tilhører ham og har Guds Ånd, selv om du har snudd ryggen til verden og i det ytre tilhører hans rike på jorden. Ennå kan du bli "kastet ut i mørket utenfor", selv om du har vært i hans jordiske rikes bryllup og kanskje måtte kjempe deg fri fra forretningsliv og jordisk gods for å komme så langt (Mat 22, Luk 14). Ja, selv om du er som en jomfru som går for å møte brudgommen (Mat 25). Eller om du gjør mange kraftige gjerninger, profeterer og driver ut onde ånder i hans navn (Mat 7). Alt dette kan mennesker ha vært og gjort, og Herren skal likevel måtte si til dem: "Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra meg!" Paulus sier vi kan ha hatt "nidkjærhet for Gud", kan ha "gitt bort alt det vi eier til mat for de fattige, og gitt vårt legeme til å brennes" (Rom 10, 1Kor 13), men likevel ikke tilhøre Kristus, og blir til sist drevet ut (Gal 4: 30).

Å, hvordan skal vi så kunne være sikker på om vi har Kristus og hans nåde? Lovet være Herrens navn! La oss se på de som nettopp på grunn av sine synder aldri kan unnvære Kristus, som alltid søker forlatelsens og frelsens nåde bare hos ham. Hva ser vi den samme Frelser og samme apostel tale om slike? Vi ser aldri noe sted hvor de sier at de som har det slik likevel kan være bedratt og under fordømmelse. Nei, noe slikt sier de aldri! Lovet være Gud!

La oss derfor bare se nøye på hva som ligger i uttrykket "Kristi Ånd". Er Kristus blitt ditt livs behov, så du virkelig ikke kan unnvære forsoningsnåden? Dette kan i så fall umulig være virket av kjøtt og blod, men bare av Kristi Ånd. Åpne opp øynene, glem ujevnhetene på veien, og se isteden på hele ditt livs kurs. Tenk etter om det er et liv i tro på Guds Sønn. Dvs. om du noen gang har fått, og ennå har det sinn at du ikke kan unnvære Kristus, på grunn av din synd og uverdighet som alltid er like nedslående. Dette er det gamle, enkle tegnet som står fast, når alle andre tåkelegges i stridens bråk og tumult. Når alt er vel, når fred og fryd i nåden gir deg gode følelser, da trengs det ingen kunst og visdom for å merke Guds Ånd. Da erfarer en Ånden i hele sitt vesen, i alle dens virkninger. Da ser en jo at en har fått et nytt lys over Guds ord, et nytt hjerte, en ny, hellig lyst til alt som tilhører Guds rike, og en hellig avsky overfor all synd. Det samme gjelder kjærlighet, nidkjærhet og nød for andre sjeler, og for Kristi ære, som en ikke hadde tidligere. Da bugner det av frukter som vitner om hva slags tre det er.

Men i de kalde og mørke stundene, når en bare kjenner på synd og troløshet, da kjenner en knapt en eneste av Åndens frukter. Da kreves det en større oppmerksomhet og dypere kjennskap for å kunne vite om Ånden bor i oss. Men da skal vi legge merke til at Skriften har mange eksempler på de kristnes anfektelser og mørke tider, når de savner lyset, og varmen i troen. Ja, de kan synes de har mistet Ånden og Kristus. Men det som kjennetegner dem alle, er at de fremdeles ikke kan unnvære Kristus. De søker hele tiden med usigelige sukk etter ham. Slik var det med Maria, da hun stod ved den tomme graven og gråt. Slik var det med disiplene da de sørget over at Herren var borte, men ble så glade da de fikk se ham på nytt. Ja, slik var det med David i de mørkeste tidene i hans liv. Men i klagesalmene taler han hele tiden om Herren. Det samme gjelder bruden i Høysangen, når hun hele natten går omkring og søker etter ham som hennes sjel har så kjær.

Alle gjenkjenner vi dem på samme tegnet. Det er et mektig bånd, en tørst i sjelens dyp, som gjør at vi ikke kan unnvære Kristus. Dette er ikke noe annet enn Kristi Ånd i hjertet, som oppleves på en slik måte, selv i de mørkeste stundene. Og det er vidunderlig å legge merke til og erfare. Selv når en sjel lider av stor likegyldighet overfor sin Frelser, så han i gremmelsen over dette i fullt alvor kan påstå at han i det hele tatt ikke bryr seg om Kristus, - så er selve denne gremmelsen og klagen et vitnesbyrd om hvordan han egentlig har det. Akkurat som når Thomas stridig nekter å tro at Kristus er stått opp, så er selve den stridige nektingen hans et bevis på at dette spørsmålet var ikke likegyldig for ham. Slik har vi det når vi "siktes", i de mørke stundene, da det ofte går så hardt for seg at det kan synes aldeles utelukket at vi ennå skulle ha Guds Ånd. Når bare synd og død formørker oss. Da er det bare disse "sukkene som ikke kan uttrykkes med ord", hungeren og tørsten etter Kristus som er det eneste beviset på at Kristi Ånd bor i oss.

Dette er et så karakteristisk Åndens verk i sjelen, noe vi aldri finner hos verdens mennesker, ikke en gang hos dem som har den aller beste naturen. Men den finnes altså likevel hos de elendigste kristne. Og slike tegn bør vi legge nøye merke til. Skal vi undersøke om Guds Ånd bor i oss, da må vi ikke la vårt blinde skjønn, våre følelser eller utseende gi svar på det spørsmålet. Bare Herrens ord og Åndens karakteristiske verk kan svare på det spørsmålet. Svært mange gjør jo den store feilen at de ser på all sin synd og usselhet, og av den grunn rygger tilbake overfor tanken om at Ånden skulle bo i dem.

Vi burde jo holde klart for oss at Guds Ånd egentlig bare har sin arbeidsplass hos syndere, hos dem som kjenner alvorlig på sin synd. Vi må huske på at hvis vi har Kristi Ånd, så er det bare som lege i et sykehus han bor hos oss!

Hvis vi da tenker som så at der legen dukker opp, der må jo alle være friske og glade, da tar en jo alltid feil. Nei, der legen kommer, der er det sykdom, smerter og nød. De friske trenger ham jo ikke. Legg nøye merke til at der sjelen mest av alt er opptatt med synden og Kristus, der bor helt sikkert Guds Ånd.

Men som vi sa tidligere, så opplever vi Ånden sterkt på så mange måter i de lyse stundene, når vi får nyte freden og kraften i nåden. Da har sjelen glede og smak på ordet, i bønner, i sakramentet og i brodersamfunnet. Da taler, synger og skriver vi om Kristus. Da løper vi med glede hans veier. Men vi vil også høre Luthers skildring over Gal 4: 6 om disse mer markerte og lett fattelige tegn på at Ånden bor i oss. Han sier: "Selv om det ikke kan sees utenpå oss, at vi er fornyet i våre hjerter og har fått Den Hellige Ånd, så kjenner og merker vi det på at nå vurderer og bedømmer vi alle ting annerledes. Ja, vi taler og bekjenner til og med noe annet enn tidligere. For tidligere har vi ikke kunnet dømme eller tenke rett om noe som helst. Har heller ikke talt eller bekjent slik som vi nå, Gud være lovet, taler og bekjenner - etter at den kjære sannhetens sol er gått opp for oss. Så vi fikk se at alt det vi gjør og er, er syndig og fordømt, og at Kristus alene er alt vi kan vise til. At for hans skyld er Gud nådig

mot oss, og gir oss evig liv ... Så øver vi oss hele vårt liv, med all flid i å leve gudfryktig og vokte oss av all makt for synden. Og synder vi, så gjør vi det ikke bevisst og overlagt, men som fall i vår skrøpeligheit. Det byr oss imot. Det kan nok skje at vi faller, for djevelen setter stadig snarer for Guds barn. Og i tillegg drar vi ennå på mange synder i vår natur. Derfor, når det gjelder kjødet, så er vi ennå syndere, selv når vi har fått Den Hellige Ånd.

Dessuten er det ofte svært lite forskjell på en kristen og andre ydmyke verdens mennesker, - hvis en bare ser på deres utvortes oppførsel. For en kristens gjerninger vil jo, ytre sett, i det daglige ikke markere seg spesielt, når han ganske enkelt bare utfører det han er satt til, enten det nå er på en arbeidsplass midt oppe i folkemengden, eller med stell av hjemmet, arbeid på åkeren. Eller du hjelper og tjener din neste. Det er jo alt sammen bare små og generelle gjerninger som hvilken som helst hedning også kan utføre. Derfor er det vel ikke noe verden vil ha mer vanskelig for å forstå, enn at vi skulle ha Den Hellige Ånd. Likevel ser de det nok, de som vil se det, når det skjer at vi må lide og bære korset, og bekjenne troen. Når vi stilles på valg; om vi vil miste ektefelle, barn, vårt eget liv eller gods - eller fornekte Kristus. Da ser en det nok, når vi likevel bekjenner troen, Kristus og hans ord - men alt sammen bare i Den Hellige Ånds kraft og styrke.

Derfor skal vi slett ikke tvile, men bare holde fast på at Den Hellige Ånd bor i oss, og at vi er hans tempel. For den som kjenner at han har lyst og kjærlighet til Guds ord, og gjerne hører, tenker og skriver om Kristus, han vet at alt dette selvsagt ikke skjer ut fra menneskelig vilje eller fornuft, men bare er Den Hellige Ånds gave. Det er rett og slett umulig at noe slikt kunne skje uten Den Hellige Ånd. For at vi har det slik, det skyldes ikke noe i vår medfødte natur. Det er heller ikke noe vi lærer gjennom noen lov. En slik forandring er det bare Den Høyestes høyre hånd som kan skape. Og det er ganske nyttig og godt at ydmyke hjerter som elsker Gud har visshet om at de har Den Hellige Ånd. Derfor må alle ta dette spørsmålet svært alvorlig; om de er sikre på at de lever under Guds nåde, og om både de selv og deres gjerninger behager vår Herre Gud. Må hver eneste sjel anstrenge seg for å få dette helt klart, så de blir overbevist i det spørsmålet, og kan si: Nå vet jeg virkelig at jeg har nåde hos Gud. Ikke på grunn av noen som helst verdighet eller dyd hos meg selv, men for Kristi skyld, han som gikk inn under loven og bar verdens synd. Det er ham jeg tror på.

Og at denne troen har vært et Guds verk, det stadfestes ved at jeg har fått et nytt hjerte og sinn. Slik at nå vil jeg gjerne både høre, lese, synge og skrive om Kristus. Og det er ikke noe som ligger så sterkt på hjertet mitt, som at hans evangelium måtte bli kjent over hele verden, og mange måtte omvende seg til det. Dette er sikre kjennetegn på at Den Hellige Ånd lever i oss. For en slik kjærlighet og lyst til Kristus og hans ord, får vi ikke av menneskelig kraft. Heller ikke kan noe lære seg dette, eller skaffe seg det gjennom hardt arbeid og anstrengelser. Det er bare Ånden som kan virke dette i oss, når den herliggjør Kristus for oss, og gjør oss til nye mennesker". Så langt Luthers forklaring av emnet.

Men hvis du da finner at tross all din skrøpeligheit, så bor Guds Ånd i deg, - tenk da over om du ikke da virkelig er et salig menneske, selv om så alt det du har i denne verden bare skulle være motstand og lidelser, fattigdom, sykdom og forakt fra mennesker. Tenk, når Gud har gitt deg sin Ånd i hjertet! - Det må da helt sikkert tale til deg om hvor glad han er i deg på grunn av sin elskede Sønn. Og når vi slik "ble beseglet med Den Hellige Ånd, løftets Ånd", så vitner det sikkert nok også om at troen på Kristus ikke er noen oppdiktet innbilning. Og endelig vitner det nok også om at Gud har som mål å gjøre noe stort med oss; frelse oss helt fram til den evige herlighet, når han har gitt oss Ånden som pant (2Kor 5: 5). Tenk, når samme Ånd som bor i Gud, også bor i deg - om du så ennå en kort tid skal leve her på jorden og vente på den fulle åpenbarelse av den skjulte herligheten: Tenk da etter om du ikke alt har oppnådd nok ære og lykke! Om ikke syndefallet da fullt ut er sonet, og gaven: en evig frelse, er gitt i Kristus. Og det er dette Paulus tenker på, når han fortsetter slik: